

Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека імені О. Ольжича

Відділ соціокультурної
та інформаційно-видавничої діяльності



Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека імені О. Ольжича у дзеркалі преси у 2017 році

ДАЙДЖЕСТ



**ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСНА
УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ІМЕНІ О. ОЛЬЖИЧА
НА СТОРІНКАХ ПРЕСИ У 2017 РОЦІ**

Дайджест

Бюлетень підготували:
С. С. Бовсуновська, А. В. Косенко, В. В. Косенко

**Відділ соціокультурної
та інформаційно-видавничої діяльності
ЖОУНБ імені О. Ольжича**

м. Житомир, Новий бульвар, 4, кім. 27
Тел. (0412) 22-35-85
E-mail: socil@lib.zt.ua

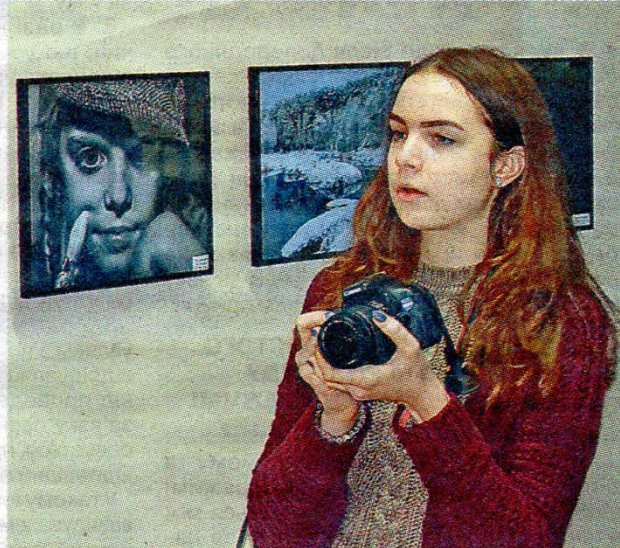
«Рідний край — моє Полісся»

Під такою назвою в приміщенні обласної універсальної наукової бібліотеки імені О.Ольжича відбулася звітна фотовиставка. На ній було представлено 94 роботи 35 фотоаматорів та фотомайстрів області. Загалом на фотоконкурс було подано 148 фотографій.

В управлінні культури облдержадміністрації, обласному центрі народної творчості, обласній організації Національної спілки фотохудожників України, які є засновниками та організаторами фотоконкурсу-виставки, відзначають високий рівень робіт, незважаючи на молодий вік багатьох учасників.

Переможці були названі у чотирьох номінаціях. За портрет «Пробудження» перше місце посів найстарший учасник конкурсу житель Новограда-Волинського Володимир Тонкоштан. У цій номінації були відзначені також роботи житомирян Юлії Ярош і Олександра Майструка.

Переможцем у зображенні жанрових сцен сучасного життя визнаний бердичівлянин Андрій Захарчук. Друге та третє місця у цій номінації посіли фотороботи Ірини Пахолівцевої з Бердичева



та житомирянина Леоніда Шевчука.

Майстром поліських пейзажів названо бердичівлянина В'ячеслава Міщенка. Ольга Бонюк із села Романівки Бердичівського району та Вадим Попадюк із Житомира були удостоєні дипломів за друге та третє місце відповідно.

У номінації «Макрофотографія» перемогла робота бердичівлянки Ольги Пінчук. Дві роботи її землячки Марини Міщенко «посіли друге й третє місця».

— При визначенні переможців і лауреатів журі звер-

тало увагу, насамперед, на творчий підхід автора, а не на технічний бік, — розповів голова обласної організації Національної спілки фотохудожників України Віктор Одимич. — Нині за допомогою комп'ютерної обробки можна виправити більшість дефектів. А ось творчість — вона або є, або її немає. Цьогоріч ми були приємно вражені фотороботами, представленими на конкурс.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото автора.

Житомирщина. — 2017. — № 3. — 17 січ. — С. 6.

Корифеї освятили «Світло спілкування»

Побачив світ 21-ий номер літературно-мистецького журналу «Світло спілкування». Цього разу його прикрашають роботи художника Олексія Макаренка, а відкриває видання поезія Лесі Українки. Ці автори вибрані не випадково, адже минулого року виповнилося 145 років з дня народження славетної письменниці й 80 років — Олексію Макаренку. Так склалося, що він присвятив сотні картин саме Лесиній «Лісовій пісні».

Гортаючи сторінки журналу, читач знайде роздуми на духовну тематику, розповіді, присвячені героям АТО, літературні дебюти, історичні розвідки, прозу та поезію. У рубриці «Корифеї» ми надрукували статтю заслуже-

ного артиста України Володимира Савченка. Він дуже хотів побачити цей матеріал, переймався ним. Спеціально для нього і була започаткована рубрика. На жаль, побачити журнал Володимир Захарович не встиг, — розповів головний редактор журналу, письменник Григорій Цимбалюк.

«Світло спілкування» вийшло за підтримки управління сім'ї, молоді та спорту обласної адміністрації. Почитати видання можна в обласній науковій бібліотеці імені О.Ольжича, а частину примірників відправляють військовим у зону АТО.

Людмила ЛОБАЧОВА.

Житомирщина. — 2017. — № 5. — 24 січ. — С. 6.

Жити у Житомирі – добре, а ще краще «жити Житомиром»

Микола Корзун

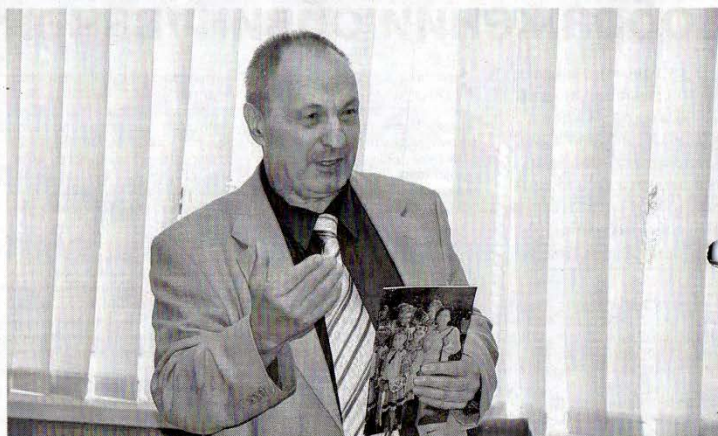
Саме таке гасло сповідує ювіляр Георгій Мокрицький. 30 січня 2017 року в актовому залі обласної наукової бібліотеки імені О.Ольжича відбулася важлива, цікава подія, яку, без сумніву, можна кваліфікувати і як знакову.

Біля півтори сотні житомирян та гостей нашого міста зібралися у приміщенні найголовнішої книгозбірні Житомирщини, щоб привітати із 65-річчям від дня народження відомого житомирця Георгія Мокрицького.

Спадщину Георгія Мокрицького ще ніхто не дослідив

У багатьох анонсах, які сповіщали житомирян про цю подію та запрошували до участі у ній, зазначалося, що це буде «твор-

ко, адже в його особі органічно поєднані талант та завзяття дослідника, вмілого організатора та активного громадського діяча. І, тим не менше, вечір «У колі друзів, у колі років» став не лише нагодою для відзначення та вшанування нашого видатного земляка, який головним лозунгом свого життя вже давно обрав слова «жити Житомиром», але й приводом для замислення над багатьма проблемними питаннями нашого повсякдення. Адже будь-які досягнення, починання, ініціативи та намагання Георгія Мокрицького вимагають розвитку, сприяння, поширення та осмислення. Ні, йдеться не лише про його книги, довідники та альбоми, які Георгій Павлович вже давно успішно видає у власноруч організованому видавництві «Волин». Йдеться не лише про ті екскурсії для гостей Житомира, які проводить Георгій Мокрицький і які мають шалений успіх у найбільш вибагливій публіці. Навіть не про організовані ним та його соратниками телевізійні передачі з історично-краєзнавчої тематики. Все це можна назвати лише геніальними імпульсами, потрібними для громади ініціативами, які важливо вдосконалювати, розвивати і збагачувати.



«брендів», намагання виокремити своє місце у напружені багатому регіональному українському різнобарві відбувається в Житомирі без належної координації, майже без участі науковців, мистецтвознавців, а відтак – навіть від спроб певної консолідації інтеле-

кту обласної наукової бібліотеки, ще раз засвідчила, що культурно-мистецьке осердя житомирського Полісся ще несамовито багате своїми різноманітними потенціалами. Можливо, це символічно, але представники влади, які прийшли привітати Георгія Мокрицького із

літкою, скільки суб'єктами політиканства, безплідних суперечок і судової тяганини. І тут важливо є знову ж таки системна, послідовна, вміла і делікатна робота органів влади. Не менш важливо є ще одна галузь нашого життя, яка поки що не стала на Житомирщині галуззю її успішної економіки.

Вечір Георгія Мокрицького». Насправді зустріч, яка мала чітко окреслену назву «У колі років, у колі друзів» стала своєрідним бенедиком відомого (а точніше – видатного) краєзнавця та пропагандиста історії рідного краю Георгія Мокрицького. Біля трьох десятків промовців, які вітали найвідомішого на Житомирщині краєзнавця, видавця десятків власноруч написаних книжок, активного і талановитого дослідника та популяризатора історії поліського краю, так і не змогли встановити точного виміру творчої спадщини Георгія Мокрицького.

Воно й не дивно, бо написані Георгієм Павловичем замітки, статті, наукові розвідки та монографічні праці, створені ним художні фотоальбоми, туристичні довідники та інші довідкові матеріали, якими звикли послуговуватися вчителі, чиновники державних установ і просто небайдужі до історії свого краю люди, давно обчислюються тризначними цифрами. Власне кажучи, то не є недоліком, бо ж прийде час і підсумують, паспортизують і скажуть точніше і виразніше, скільки й чого написав та відновив у пам'яті нащадків нинішній ювіляр. Бо насправді вивчити творчу, літературну, журналістську спадщину Георгія Мокрицького доволі важ-

У Мокрицького – ювілей! Це – сигнал для влади

І якраз у тому й полягає мистецтво влади, професіоналізм тих чи інших чиновників, які мають всебічно сприяти тим напрямкам досліджень і пошуків, означених у творчості Георгія Мокрицького. Адже наскільки універсальним та всебічним у своїх вміннях не був Георгій Павлович, скільки невичерпною може здаватися його творча натура, все ж такі неадарма кажуть і часто згадують вислів, що «один у полі не воїє». Можна, звісно, зауважити, що навколо нього вже давно сформувалася чимала група таких же дослідників-аматорів, які, не покладаючи сил, пропагують і здобутки свого колеги, й загалом – історію та культуру рідного краю. Проте, знову ж таки – не про них мова. Річ у тім, що Житомир і Житомирщина, маючи величезний людський потенціал науковців, краєзнавців, любителів багатьох видів туризму, часто залишається на «задвірках» мистецько-культурних проєктів всеукраїнського масштабу, розвитку та популяризації свого історико-культурного іміджу та сучасної «візії» за межами області, а ще більше – за кордонами нашої держави. Створення всьляких

сприятельських умов для розвитку геніїв міста та Житомирщини загалом. Адже сьогодні важливо і, мабуть, таки вже час згадати про те, що у нашому місті ще років із 5-7 тому діяло в чомусь унікальне, самобутнє і однозначно продуктивне у напрямку систематизації краєзнавчого руху Житомирщини «Товариство дослідників Волині». Так, багатьма своїми здобутками та славними сторінками своєї діяльності воно завдячувало подвизницькій роботі незабутнього краєзнавця, професора Миколи Костриці. Але ж у Житомирі і, загалом у ряді міст та районів Житомирської області, залишилася ціла плеяда аматорів-краєзнавців. Сьогодні зрозуміло, що реанімувати краєзнавчий рух, пошукову діяльність обов'язково потрібно, але це практично неможливо зробити без участі держави та влади.

Адже не можна послугуватися і повністю покладатися лише на ентузіазм і відданість таких людей, як Георгій Мокрицький та достатньо поріділу в останні роки когорту його послідовників. Треба їм всьляко допомагати, однак сам процес гуманітарного життя треба вміло, непомітно, але впевнено та наполегливо спрямовувати. Лише зустріч «У колі років, у колі друзів», яка минулого тижня відбулася у приміщенні

приміщення Георгія Мокрицького гарними словами та подарунками, так і не змогли (чи не захопили) дочекатися завершення справді гарного і вміло організованого дійства. Звісно, чиновницький час, повсякчасні проблеми, нагальні питання, термінові зустрічі, виклики, наради тощо – то речі дуже важливі. Однак можливість віднути «нерв» художньо-мистецької «тусовки» Житомира пішла б на користь будь-якому чиновнику, причетному до життя міста та області.

Цікаво, що ювілей Георгія Мокрицького змушує пильніше та уважніше придивитися до багатьох напрямків наукового, мистецького та культурного життя Житомирщини. Адже, знову ж таки, до переліку багатьох звань, нагород та громадських посад нашого видатного краєзнавця-дослідника вже тривалий час належить і керівництво в обласному «Товаристві охорони пам'яток історії та культури». І тут-таки, наша влада мала б прийти на поміч членам цієї ще й досі авторитетної громадської структури, яка великою мірою сьогодні живе й працює завдяки натхненню та ініціативі невтомного Георгія Мокрицького. Тим паче, що зараз у місті Житомирі, а подекуди й у ряді районів Житомирщини, пам'ятки досить чітко стали не стільки предметами сучасної по-

літиканства, безплідних суперечок і судової тяганини. І тут важливо є знову ж таки системна, послідовна, вміла і делікатна робота органів влади. Не менш важливо є ще одна галузь нашого життя, яка поки що не стала на Житомирщині галуззю її успішної економіки.

Йдеться про туризм. Про проблеми туристичного господарства Житомирської області варто написати окремо, але ж і тут без напрацювань та підходів, які пропонує Георгій Мокрицький, не обійтися. Хоча куди важливіше – просто не обходити це важливе питання, яке вже давно здатне прославити наш край і відчутно покращити добробут полісся. Краще, все ж таки, прямувати тими туристичними стежками-маршрутами, які упродовж кількох років створювали студенти житомирської філії Київського інституту бізнесу та технологій під орудою свого улюбленого викладача Георгія Павловича Мокрицького. Тож, панове від влади, вже давно час використовувати потенціал та багатощі напрацювання нашого нинішнього ювіляра куди продуктивніше, перспективніше і ширше. І вже наступний ювілей, який Георгій Мокрицький відзначатиме вже менш як за п'ять років, вшанувати краєзнавця й дослідника, підприємця й видавця та викладача прийдуть не лише окремі видатні та поважні особистості, але й колективи певних галузей Житомирщини, які до того часу отримають підтримку і матимуть можливість звітувати не менш потужно, ніж сам ювіляр.

20 хвилин. — 2017. — № 3. — 1 лют. — С. 8.

«МИ МУЖНІСТЬ, ЯК ПРАПОР, ПРОНЕСЛИ...»

У середу 1 лютого в Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. О. Ольжича відбулося відкриття тематичної виставки "Ми мужність, як прапор, пронесли...", присвяченої Дню вшанування учасників бойових дій на території інших держав та 28-й річниці виведення військ з Афганістану, яка відзначатиметься 15 лютого в день Стрітіння Господнього. Організували зустріч з громадськістю та відкриття виставки обласна і міська Спілки ветеранів Афганської війни і бібліотека ім. О. Ольжича, творчі роботи для якої надали відомі художники - ветеран Афганської війни Василь Вознюк, Володимир Кравчук, Олександр Котвицький та Лариса Ментова.

Як зазначив ведучий зустрічі, учасник бойових дій, голова Житомирської міської Спілки ветеранів Афганської війни Юрій Панасюк, ця війна відходить все далі в історію. Але віддати забуттю її досвід, знехтувати цим трагічним уроком історії не можна. Адже через його горнило пройшло 160 тисяч українців, з яких майже шість тисяч - це жителі Житомирщини. Додому ж не повернулися живими 3360 наших співвітчизників. Має свій рахунок загиблих і Житомирщина - 133 учасни-

ки бойових дій полягло в афганських горах. А всімсот стали людьми з обмеженими можливостями, тобто інвалідами.

- Війна багатьом людям зламала життя, - зазначив Юрій Олександрович, - але, незважаючи ні на що, ми та інші побратими чесно виконували свій обов'язок і залишилися вірними присязі до кінця.

Про це присутнім розповідали також учасники бойових дій, зокрема нагороджений орденами і медалями авіатор, полковник запасу, а нині батюшка Микола Дроздов, кавалер багатьох орденів десантник Віктор Чабаненко, який очолює сьогодні Спілку ветеранів десантників області, полковники запасу Віктор Скиба, який воював в Афганістані з перших днів, Олег Коновалов, якому довелося також брати участь у виведенні військ з Афганістану, та інші.

А голова обласної Спілки ветеранів Афганської війни, кавалер орденів "Богдана Хмельницького" та "За заслуги" 3-го ступеня полковник запасу Павло Ментов від імені усіх ветеранів подякував творчій інтелігенції за висвітлення такої важливої історичної теми та підтримку ветеранів.

**(Закінчення
на 24-й стор.)**

«МИ МУЖНІСТЬ, ЯК ПРАПОР, ПРОНЕСЛИ...»

(Початок на 2-й стор.)

- Велике спасибі і вам, і всім тим людям, які нас підтримують, - сказав Павло Валентинович. - Адже душевні рани набагато болючіші за фізичні. Виставка добре працює. Як бачимо, її відвідує усе більше і більше людей, серед яких багато й молоді. Ми дякуємо за це й керівництву бібліотеки, а також її працівнику Ользі Птичиній, яка завжди душевно ставиться до нас, ветеранів. Вона також доклала чимало зусиль, аби відбулося відкриття даної виставки і оця зустріч з вами.

А 15 лютого запрошуємо всіх на 13.00 до монумента загиблих наших побратимів. За цей час обов'язково відбуватимуться різні заходи пам'яті: зустрічі в обласній адміністрації та мерії, фестивалі "Розстріляна молодість", концерти, турніри. Тому будьте з нами.

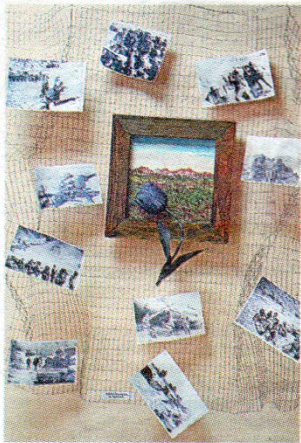
- Тоді значно легше буде нам та ветеранам АТО, які теж розумітимуть: якщо військовий обов'язок належним чином оцінюється народом та державою, то є за що воювати і куди повертатися! - продовжив Павло Ментов. - Бо ж дуже прикро повернутися додому, де на тебе ніхто не чекає і ти свою біду та печаль можеш розділити лише з побратимами. Ми ж усі повинні бути разом і в біді, і в радості! Спасибі всім присутнім за цю теплу зустріч.

З величезною увагою слухали патріотичні розповіді ветеранів і учні 25-го ліцею, які прийшли на живий урок "Мужності" разом з викладачкою гуртка "Літературна молода надія" письменницею Марією Рудак. Представник Державної служби України ветеранів війни, учасник АТО Валерій Логинов вручив Ользі Птичиній грамоту за особистий внесок у соціальний захист ветеранів та патріотичне виховання молоді. А ветерани-афганці подарували сердечний жіночі смачний торт.

- Сьогодні у нас важливий день, - продовжив Павло Валентинович Ментов, - коли і завдяки засобам масової інформації, зокрема і нашій улюбленій газеті "Ехо" і особисто її шеф-редактору Володимирі Михайловичу Яцкевичу, відбувається захід з іміджевої реабілітації ветеранів війни. Для нас це не менш важливо поряд з медичною реабілітацією і навіть соціальною. Люди повинні знати, що таке військовий обов'язок. І що негативне ставлення до ветеранів може знову призвести до численних втрат, як у 2014 році в Іловайську та Дебальцево. Це свідчення того, що лише добровольці-професіонали закриють усі проломи у війні. Такі, як наш побратим "афганець" Герой України Олег Міхнюк, який загинув у бою на Донбасі, прикривши собою інших від шквального мінометного вогню. На Майдані він був сотником Восьмої афганської сотні самооборони. Кавалер багатьох орденів та медалей. Ми в силу свого здоров'я теж робимо все для захисту Батьківщини. Наша афганська організація збрала понад 15 мільйонів гривень і відправила на Донбас. Керівники наших організацій по 50-70 разів були на Сході країни з вантажами гуманітарної допомоги та військового спорядження. Тобто ми і сьогодні знаходимося на передовій.

Виставка "Ми мужність, як прапор, пронесли..." експонуватиметься до 18 лютого.

І. КЛЬОНОВ



Один із експонатів виставки — «Чорний тюльпан».



Голова громадської організації «Ветерани Повітряно-десантних військ, Союз десантників Житомирської області» Віктор Чабаненко.

«Ми мужність

■ Пам'ять

Житомирщина. — 2017. — № 11.
— 14 лют. — С. 7.

як прапор пронесли...»

Виставка творчих робіт ветерана Афганської війни Василя Вознюка, художників Володимира Кравчука, Олександра Котвіцького, Лариси Ментової, що експонується в обласній універсальній науковій бібліотеці імені О. Ольжича, присвячена Дню шанування учасників бойових дій на території інших держав, 28-й річниці виведення Радянських військ із Афганістану.



Учасники зустрічі.

За словами голови Житомирської міської спільки воїнів-інтернаціоналістів Юрія Панасюка, художня виставка є чудовою нагодою не лише подякувати нині живим бійцям, котрі мужньо пройшли кризу горнило важких випробувань, шанувати полеглих, а й звернути увагу суспільства на патріотів держави, які чесно виконали, й нині виконують військовий обов'язок.

Нинішнє покоління все менше згадує Афганську війну. Але не можна забувати про неї, нехтувати уроками історії.

— Щоб там не говорили, але 15 лютого війська 40-ої армії вийшли з Афганістану з розгорнутими бойовими прапорами, — наголосив Юрій Панасюк. — Жодної бойової операції на території Афганістану ми не прогнали. На жаль, було багато втрат, що не дають спокою й нині.

Через горнило Афганської війни пройшли близько шести тисяч жителів Житомирської області, 133 з них віддали своє життя на чужій землі, 800 стали людьми з обмеженими можливостями. Нині в Житоїрі проживають близько 1200

ветеранів бойових дій на території інших держав.

Голова обласної спільки ветеранів Афганської війни, полковник запасу Павло Ментов наголосив на тому, що афганці — завжди в строю. Перший батальйон для участі в миротвірній місії в незалежній Україні був сформований переважно з ветеранів війни в Афганістані. Багато бойових побратимів є учасниками АТО.

Учасник АТО, керівник регіонального відділення Державної служби України у справах ветеранів війни та антитерористичної операції Валерій Логінов зазначив, що воїни-інтернаціоналісти є мужніми людьми, котрі свого часу в Афганістані чесно виконали військовий обов'язок.

Голова громадської організації «Ветерани Повітряно-десантних військ, Союз десантників Житомирської області», кавалер орденів Бойового Червоного прапора, Червоної Зірки, полковник у відставці Віктор Чабаненко в Афганістані обіймав посади начальника штабу та командира парашутно-десантного ба-

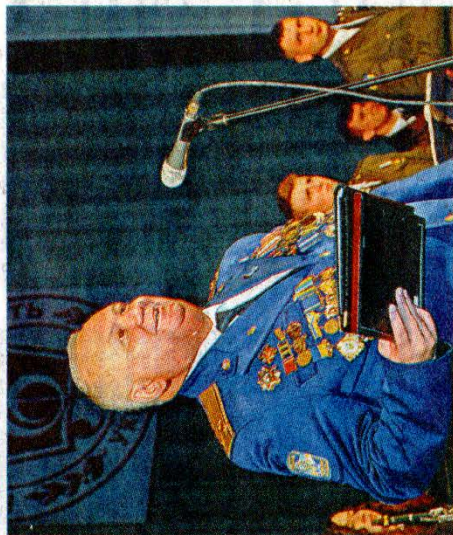
тальйону. Довелося командувати молодими бійцями, найстаршому з яких був 21 рік. Але це були сильні духом юнаки. Офіцер вважає, що бойові ордени, якими його нагородили за службу в Афганістані, по праву заслужують усі його бійці.

Колишній командир мінометної батареї повітряно-десантної дивізії, полковник у відставці Віктор Скиба був у числі тих військовослужбовців, котрі у складі своїх підрозділів першими увійшли в Афганістан. Він поділився спогадами з бойового минулого. З особливою гордістю зазначив, що за два роки, два місяці та 22 дні, що провів в Афганістані, зі складу його батареї в бою загинули двоє військовослужбовців.

Своїми спогадами із молоддю поділилися також полковники у відставці Олег Коновалов, Василь Залізко, Микола Дрозд. Юнакам і дітятам було цікаво поспілкуватися з ветеранами, котрі представили на виставці й свою військову форму з бойовими нагородами.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото автора.

Молодість, обпалена війною



Засновник і організатор фестивалю **Анатолій Шмалок**.

VIII всеукраїнський літературно-музичний фестиваль вшанування воїнів України «Розстріляна молодість», що відбувся у Житомирі, цього року зібрав близько тисячі учасників з усієї країни. У першому ж відбірковому турі брали участь 1420 осіб у складі 80-ти професійних, аматорських колективів. 17 років тому фестиваль, ініційований ветераном Афганістану, письменником, педагогом, Анатолієм Шмалюком, ставив за мету увічнити героїзм, мужність і вірність військовій присязі юнаків, котрі, наслідуючи приклад дідів і прадідів, виконували наказ Батьківщини в Афганістані. Благородна мета цієї творчої-мистецької акції виявилася не лише доречною й вчасною на той момент, а й витребуваною сьогоднішнім днем і нинішнім поколінням, обпаленим неоголошеною війною на Сході України. Недаремно голова обласної організації ветеранів Афганської війни Павло Ментов, вітаючи учасників і гостей, сказав: «Перемоги на війні часто до-

помагає не зброя, а сила духу. Фестиваль «Розстріляна молодість» якраз і гартує її в сучасній молоді». А заступник голови обласної ради Сергій Крамаренко зазначив, що гарантія наших незалежності й не-поборності — не в меморандумах, а в армії людей, для яких Україна — понад усе.

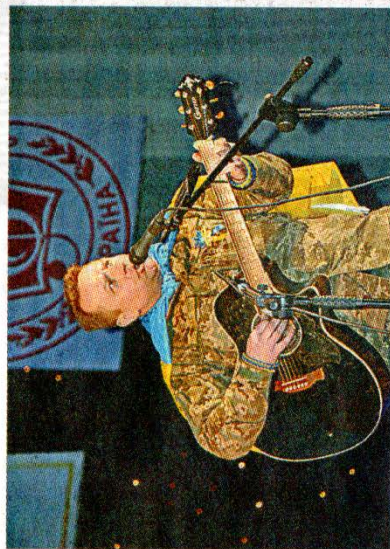
Кожен виступ лауреатів і дипломантів фестивалю, а їх цього року визначено 34 і 26 відповідно, сприймалися залом не просто як пісня, як танець чи поезія, а як спалах пекучого бою — любові до тих, хто присвятив себе захисту Батьківщини, хто поклав за неї своє життя. Тож не дивно, що молодь Житомира та області — вихованці закладів профтехосвіти, центрів науково-технічної і юнацької творчості, а з ними — ветерани війни і вдови, курсанти Житомирського військового інституту ім. С.П.Корольова і військовослужбовці славетної 95-ої окремої десантно-штурмової бригади виступи багатьох колективів і виконавців вітали не просто оплесками, а оваціями — стоячи. Нагороди були вручені й шести лауреатам фестивалю — літераторам. Один із них — ветеран журналістики Микола Горлицький, відзначений за книгу «Погляд крізь роки...» про звияту воїнів-інтернаціоналістів, учасників угорських подій. А полковник у відставці, учасник бойових дій в Афганістані, журналіст Юрій Чернишев відзначений за книгу «Однієї крові...».

Кожен виступ — чи то військового оркестру 95-ої ОДШБ і її ж ВІА «Борівтер», чи бандуристи й волонтери Світлани Ніконової та народного артиста України Юрія Градовського, юних танцюристів із Нетішини, що на Хмельницькій, чи учасника АТО Валерія Глушака на сцені обласного театру сприймалися не як декоративно-сольовий чи мітингово-пустопорожній заклик до патріотизму, а як потужна «донорська кров» для молодих сердець. Чого, на жаль, не вистачає багатьом офіційним заходам і акціям.

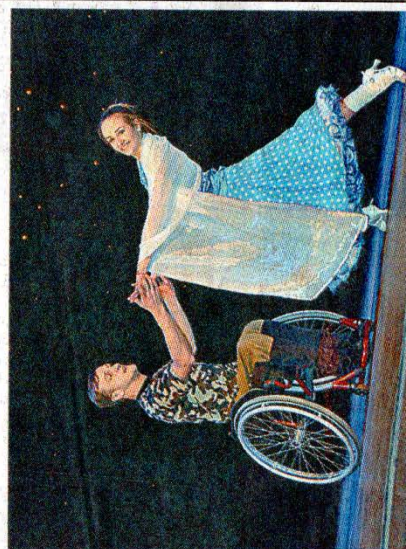
Чудовою складовою фестивальної програми стали виставки художньої фотографії, образотворчого мистецтва, технічної творчості молоді на тему «Розстріляна молодість», 95-ої ОДШБ та художньої літератури, представленої обласною бібліотекою ім. О.Ольжича. Серед багатьох експонатів окремі вражали — як «кулі»: написані вуглем картини вихованців Центру дитячої та юнацької творчості із Дружківки на Донеччї: «Вічна пам'ять», «Воїн», «У боях під Слов'янськом». Ці діти не граються у війну, вони на ній живуть...

Фестиваль «Розстріляна молодість» належно оцінений в Україні. Цього року до його організації долучилися Міносвіти і науки України і Український державний центр позашкільної освіти, органи влади області й Житомира, організація ветеранів. Головною ж базою його стала система профтехосвіти, зоокрема, Житомирський ліцей харчових технологій, очолюваний Анатолієм Шмалюком, і Житомирський державний будинок художньої та технічної творчості на чолі з Нелею Ткачук. Ім щиро допомогли доброзичливі друзі, які разом порадували учасників фестивалю і його гостей чудовим мистецько-патріотичним святом.

Рада ГОРИЦВІТ.
Фото **Михайла КУЧЕВСЬКОГО**.



Валерій Глушак, учасник бойових дій в АТО.



«Танець вогню». Іван Сівак і Анастасія Манчук із Нетішині Хмельницької області.



«Воїн». Володимир Леонов, 10 р. Дружківка Донецької області.

Присвятили вечір «виконробам Революції»

У Житомирі, як і в багатьох містах України, відбулися заходи зі вшанування подвигу учасників Революції Гідності й пам'яті Небесної Сотні. Одним з таких став вечір в обласній науковій універсальній бібліотеці для дорослих, зініційований головою Міжнародного братства Юрка Гудзя Марією Рудак.

На ньому вшановано пам'ять письменників і пу-

бліцистів нашого краю, які своїми творчістю й позицією формували громадську думку, спонукали читачів і слухачів розсудливо ставитися до подій і процесів у нашій державі. На жаль, вже багато з них пішли в потобічний світ.

Присутні на вечорі представники творчої когорти Житомира поділилися спогадами про спілкування з відомими земляками,

враженнями про їх творчу й громадську діяльність. Розповіді про життя і діяльність чотирьох земляків супроводжувалися ілюстрацією на екрані епізодів з їхнього життя. Організатори вечора також влаштували виставку художніх і публіцистичних творів «виконробів Революції».

Іван ГОЦАЛЮК.

Житомирщина. — 2017. — № 16. — 3 берез. — С. 3.

Поезія в піснях

Старший офіцер Збройних Сил України, кандидат історичних наук, учасник антитерористичної операції Валерій Глушук пише пісні та вірші про Україну, військову службу, кохання; любов матерів, дружин і сестер українських бійців. У День українського добровольця в приміщенні обласної універсальної наукової бібліотеки імені О. Ольжича Валерій Глушук представив шість музичних альбомів та дві збірки поезій.

Під час спілкування з гостями Валерій Глушук розповів про свої дитинство, шлях до військової служби, творчість, зазначивши, що зараз триває підготовка ще двох альбомів пісень і збірок поезії.

Володимир ЛИС.

Житомирщина. — 2017. — № 21. — 21 берез. — С. 7.



Г. Махорін

КНИГА РЕКОРДІВ ЖИТОМИРА

Подарунок для житомирян і сувенір для туристів

24 березня 2017 року відбулася презентація відразу двох краєзнавчих видань кандидата історичних наук Геннадія Махоріна. Це «Краєзнавчий календар пам'ятних дат на 2017 рік» та «Книга рекордів Житомира».

«Краєзнавчий календар пам'ятних дат на 2017 рік» — проект, створений за підтримки Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка та Всеукраїнського об'єднання «Свобода». Кожен день календаря присвячений події, пов'язаній з життям тої чи іншої видатної постаті українського національно-визвольного руху, культури, науки, освіти, славетним іменам, пов'язаним з історією Житомирщини. Видання стане корисним помічником для викладачів різних навчальних закладів області, краєзнавцям та всім, кого цікавить історія України й нашого краю.

«Книга рекордів Житоми-

ра» висвітлює особливості міст з погляду природи, людини, науки, економіки, спорту і навіть кулінарії. Усі ці цікавинки об'єднані під однією обкладинкою у вигляді своєрідних рекордів, яким може пишатися кожен житомирянин. Варто сказати, що багатство фактів у поданому матеріалі невідомі навіть більшості мешканців Житомира. Тож знайомство з ними стане приємною несподіванкою для корінних містян, а також чудовим сувеніром для туристів.

На представленні цих книжок виступили очільник обласної організації ВО «Свобода» Сидір Кізін, літературознавець Володимир Білобровець, голова крайового осередку ВТ «Просвіта» Святослав Васильчук, майстер українських національних духових інструментів Валерій Березівський, співак Валентин Сльота та інші.

Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека ім. Олега Ольжича



Керівник творчої спілки «Розмай» Володимир Кравчук.



«Розмай» із Баранівки має що показати

Учасники творчої спілки «Розмай» із Баранівки, яку очолює Володимир Кравчук, у виставковій залі обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олега Ольжича представили понад 70 різножанрових художніх творів.

— Наша спілка відповідає своїй назві, — зазначив Володимир Кравчук. — Для творчих людей не створюємо ніяких обмежень. Вітаємо нестримність у творчості, яка буйно розростається все новими й новими ідеями.

Бажання ж об'єднати творчі сили митців, котрі «склада-

ють власні твори у шафу», з'явилося п'ять років тому. За цей час у Баранівці, інших районах області відбулося вже багато творчих заходів. У Житомирі представлення «Розмаю» проходило вперше. До творів учасників «Розмаю» додали свої роботи вихованці місцевої школи мистецтв.

Баранівський міський голова Анатолій Душко, вітаючи художників із відкриттям виставки, зауважив, що Баранівський край багатий талантами, адже традиції образотворчого мистецтва тут дуже давні. Варто згадати старовинну школу розпису посуду на Баранівському та Довбиському порцелянових заводах.

Анатолій Душко вручив художникам — учасникам виставки відзнаки, закликавши їх до подальших успіхів на творчій ниві.

Мистецький захід прикрасив чудовий виступ студентського струнного квартету Житомирського музичного училища ім. В.С.Косенка.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото автора.



З висоти пташиного польоту

Нова персональна фотовиставка В'ячеслава Майбороди «Від землі до неба» представлена в обласній універсальній науковій бібліотеці імені О.Ольжича. На огляд житомирян автор подав сорок фоторобіт. У його об'єктив потрапили мальовничі куточки України, побачені мовби з «крила пташки» під час подорожей майстра упродовж двох останніх років. А нещодавно В'ячеслав Майборода повернувся з чергової подорожі Тернопільщиною, матеріали з якої поповнять фотопроєкт.

Гості виставки легко пізнають на фотознімках куточки Житомира, Бердичева, Радомисля, Києва. «В Україні є дуже багато місць, які треба зберігати і фіксувати. Наприклад, Овруч, Олевськ, Коростень ще чекають на фотографа. Хочеться запропонувати великий



проєкт зі збереження культурної спадщини нашої обласної раді, якщо там зацікавляться ним», — говорить фотомайстер.

В'ячеслав Майборода — відомий мандрівник, який не розлучається з фотоапаратом і відеокамерою. Поціновувачі прекрасного неодноразово могли побачити результати його турів не лише Україною, а й багатьма країнами, серед яких — Індія, Непал, Південна Америка, Шрі-Ланка, Таїланд, Камбоджа.

Людмила ЛОБАЧОВА.

Житомирщина. — 2017. — № 41. — 13 черв. — С. 7.

Барви життя сестри-монахині Філомени

В обласній універсальній науковій бібліотеці імені О.Ольжича відбулося відкриття третьої персональної виставки живопису сестри-монахині Філомени Гобрій чину Святого Василя Великого Української Греко-Католицької Церкви.

Обласне радіо «Житомирська хвиля» поінформувало про те, що сестра-монахиня навчає юних житомирян українським іконописним традиціям у художній студії «Натхнення» загальноосвітньої українсько-італійської християнської школи «Всесвіт» та в Житомирі, в іконописній школі «Одигітрія» при Свято-Введенському монастирі сестер чину Святого Василя Великого.

На виставці «Барви життя на полотні» представлені ікони, створені маленькими та дорослими учнями сестри-монахині. В експозиції також — роботи самої майстрині: пейзажі, писані в околицях Житомира, у дендропарку Білої Церкви, в Карпатах та під час паломництва по чудотворних місцях Франції й Іспанії.

Серед робіт художниці — настінні храмові розписи, розпис трапезної та фрески у Львові, Івано-Франківську, Мукачевому, в селищі Вишнівчику Тернопільської області, на території Свято-Введенського жіночого монастиря.

Володимир СТЕПОВИЙ.

Житомирщина. — 2017. — № 48. — 7 лип. — С. 6.

«Краса Житомирщини»



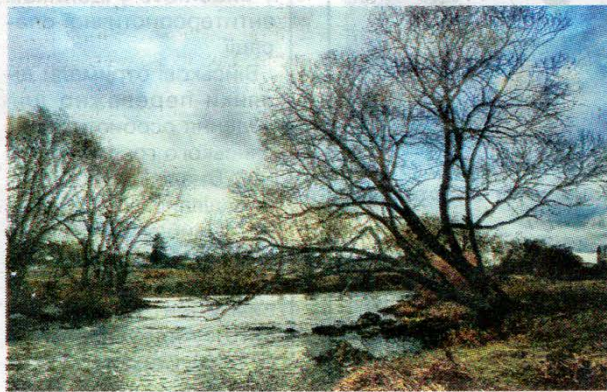
Під такою назвою голова обласної організації Національної спілки фотохудожників України, лауреат ряду міжнародних та вітчизняних фотоконкурсів Віктор Одоміч у приміщенні обласної наукової універсальної бібліотеки імені О.Ольжича предста-

вив свій творчий фотодобок пейзажів за останні три роки. До експозиції потрапили й декілька улюблених робіт автора, що були виконані наприкінці дев'яностих — початку двотисячних років.

На відкриття виставки прийшли багато професійних фотографів і юних вихованців фотостудій та гуртків. Вони були приємно вражені пейзажами фотомайстра. За словами представника творчого об'єднання «Бердичівська фотографічна Фундація» Олега Силка, Віктор Миколайович є дуже творчою людиною. Причому, до фототворчості підходить виважено, «до міліметра» вивіряючи композицію кожного знімка.

Володимир СОБОЛЬ.

Фото автора.



Житомирщина. — 2017. — № 74. — 10 жовт. — С. 6.

У бібліотеку – на курс... іноземної мови

ЛИШЕ ЧЕРЕЗ МЕНТАЛЬНІСТЬ НАРОДУ-НОСІЯ ТА КУЛЬТУРУ МОЖНА ВІДЧУТИ МОВУ

Сьогодні знання іноземних мов – це ключ до успіху. Наприклад, англійська мова – це офіційна мова міжнародного бізнесу та торгівлі, Інтернету і техніки, науки і мистецтва. 80% ділового мовного простору займає саме вона. Німецька мова – це мова техніки і фінансів. За останні п'ять-десять років попит на неї значно виріс, в Україні з'явилося багато німецьких партнерів та інвесторів, зокрема, у банківській сфері.

Водночас стало модно носити одяг і взуття від італійських дизайнерів, купатися в італійських джакузі та обідати за столом виробництва Італії. Завдяки тим, хто зміг знайти спільну мову з іноземними партнерами, культура Італії швидко проникла в нашу країну. Очевидно, що стрімко набирає актуальності знання японської та китайської мов. Багато східних фірм відкривають філії в інших країнах і шукають фахівців, які добре володіють мовою. Варто згадати і про французьку мову. Вона допоможе легко заручитися симпатією і вічною дружбою французів. Все більше шанувальників з'являється у польської та скандинавських мов. Спілкування іноземними мовами та обробка величезних обсягів інформації набуває все більшого значення. Перефразовуючи відомий вислів, можна сміливо сказати, що той, хто володіє мовами, володіє світом.

Отже, без знання іноземної мови українцю вже не обійтися.

Пізнати світ, підготуватися молоді до широкої взаємодії з міжнародною спільнотою допомагають в обласній науковій бібліотеці ім. О.Ольжича, де діють різноманітні гуртки, клуби з вивчення іноземних мов.

Людмила Турик, завідувача відділом іноземної мови розповідає, що бібліотека вже багато років співпрацює із Регіональним інформаційним центром «Житомирське обласне німецьке національно-культурне товариство «Відергебурт».

Представники цієї організації проводять у нас навчання німецької мови для українців, які мають німецькі корені та українців, які бажають ближче познайомитися з німецькою культурою. У неділю, наприклад, працює дитячий клуб «Die Sternchen» («Зірочки»). Зранку була наймолодша група – діти від 3 до 7 років, тепер працює середня, а згодом підійдуть і старші діти. З ними працює досвідчений викладач Наталя Андріївна Сірик. Всі учасники клубу, крім того, що вивчають мову, ще займаються прикладною творчістю: виготовляють іграшки з паперу, кольорових стрічок, малюють тощо. До кожного свята діти готують цікаві вироби, маленькі сюрпризи, сувеніри, а також ставлять міні-спектаклі. Тобто вивчають мову у процесі гри.

У будні дні працюють групи дорослих. Є німецькомовний «Розмовний клуб» та клуб «Німецька із задоволенням». Тобто мають можливість досконало вивчити іноземну мову люди з різним рівнем знань: від початкового рівня до рівня В1. Люди, які достатньо опанували німецьку мову, мають можливість поїхати на екскурсії до Німеччини та попрактикуватися, спілкуючись з



Пізнати світ, підготуватися молоді до широкої взаємодії з міжнародною спільнотою допомагають в обласній науковій бібліотеці ім. О.Ольжича, де діють різноманітні гуртки, клуби з вивчення іноземних мов.

корінним населенням, адже відчуття мови можна лише через культуру, ментальність народу-носія.

Всі заняття проводяться у рамках проекту Гете-інституту «Мова, культура Німеччини», - додає Людмила Володимирівна. Гете-інститут надсилає нам свої бібліотечні фонди, котрими можуть користуватися всі читачі нашого міста. Зокрема, багато яскравої, цікавої дитячої літератури. Німецька сторона зацікавлена, щоб ми знали про Німеччину якомога більше.

До речі, Гете-інститут – це німецька громадська організація, метою якої є популяризація німецької мови за кордоном та підтримка міжнародної культурної співпраці різних країн з Німеччиною. Як зазначається у «Вікіпедії», Гете-інститут заснований у 1925 році як Німецька академія і представлений в 78 країнах світу 143 інститутами. Фінансується урядом Німеччини. У 2008 році його бюджет становив 320 мільйонів євро.

Регіональний інформаційний центр «Житомирське обласне німецьке національно-культурне товариство «Відергебурт» організовує ще й недільні духовні навчання для дітей. Їх веде Ніна Іванівна Лютер.

«Я вже багато років працюю з дітками, батьки яких є членами німецького культурного товариства, - розповідає Ніна Іванівна. - Зараз наша громада налічує до сотні чоловік. Отже я розкажучу про Німеччину, про

традиції та свята. Наприклад, нещодавно ми відзначали Свято врожаю. Я принесла дітям насіння гірчиці та стебла із квітом. Ми порівнювали, пробували на смак. Щічки відразу червоніли, бо ж насіннячко дрібне, але пекуче. Такі заняття юному поколінню дуже подобаються. Скоро буде свято Миколая та Різдво. Ми про ці свята оповідаємо всю бібліотеку. Раді, що нас тут тепло зустрічають.

Тепло відгукуються про заняття і діти.

У клубі «Зірочки» я навчаюся вже давно, - каже 9-річна Поліна. - Тепер мама привела сюди і меншу сестричку, якій 3 роки. Нам тут цікаво.

Я у клубі змалку,десь із 5 років. Зараз мені 11 і я навчаюся у школі №12, - додає Настуся. - У школі вчу англійську та німецьку, а тут отримую додаткові знання.

Я навчаюся у школі № 27, де вивчаю англійську та німецьку мови. До клубу «Зірочки» запросила моя вчителька Наталя Андріївна, яка тут викладає. Тепер я найкраща учениця у клубі. Коли ми відвідували літній табір, що тут діяв, мене відзначили найбільшим подарунком, - ділиться Ангеліна. - Зараз я приїжджу разом із сестричкою. Сподобалося, як ми святкували 150-річчя бібліотеки - співали пісеньку німецькою мовою про крокодила.

Можна додати, що у бібліотеці працює і польський мовно-літературний клуб, де теж цікаво, весело і пізнавально.

Галина Волошенюк